

Den unge mannen gick med remissen. Den gamla doktorn satt ensam med sina tankar.

I vår värdering av människor som närande eller tärande behärskas vi av ekonomiska och effektivitets-synpunkter. Var och en placerar in sig själv och andra i ett hierarkiskt system. Vi vill se oss själva och varandra som väld~~efi~~ⁿⁱerade nummer i den sociala hierarkien. Var och en får sin statusstämpel. Vi tror oss veta var vi har varandra. För faster Ruth finns ingen plats i vår hierarki. Hon faller helt utanför. Hon existerar på sin höjd som en önskad ~~KXXXX~~ tärande bottensats.

Om vi har lyckats i vår yrkesutövning, om vi har pengar och kanske som ytterligare merit ett känt namn, om vi har gjort en uppfinning eller på annat sätt gjort karriär kommer vi in i det hierarkiska systemet. Hur högt på stegen vi hamnar beror på aktuella värderingsnormer. Sitter vi på någon av de lägsta pinnarna har vi ändå lov att känna att vi behövs som tjänande bröder eller systrar. Sitter vi högt uppe som härskare anser vi oss outhärliga, särskilt om vi ~~KXXXX~~ råkar tillhöra genus maskulinum.

Faster Ruth, som inte existerade som närande på den sociala skalan - hon tänkte aldrig på om hon behövdes eller inte. Hon bara fanns till utan att tjäna och utan att härska. Hon hade varken blivit gift eller fått ett yrke. Och hon orkade inte arbeta. Hon var en tärande, men det tänkte hon heller inte på.

Faster Ruth hade aldrig kunnat ställa upp i en miss-tävling. Men hon hade en rikare tillvaro än de hetsade skönhetsdrottningar som gråter av lycka över att stå som världsbäst i den internationella prostitutionen eller gråter i förödmjukelse över att andra skapelsens ~~KXXXXXX~~ mänskliga hondjur fått placering som best in show.

Kan det vara riktigt detta att göra en världsindustri av kroppsliga företräden utan andra kvalifikationer än ett vackert yttre, i bästa fall kompletterat av ett belevat sätt? Behöver samhället den form av prostitution som skönhetsstävlingar av olika slag innebär? Eller medför tävlandet en sådan utsäglich lycka för de vinnande, att denna form av tävling är värd sitt pris av mänsklig förnedring? I praktiken är nog inte lyckan så överväldigande trots glädjetårarna. Ängesten att inte kunna hålla sig kvar på toppen finns säkerligen alltid på botten. Hur känns det f.ö. för en skönhetsdrottning att åldras? Hur många av dem har personliga kvaliteter, som ger dem en plattform att stå på livet ut?

Faster Ruth kunde inte uppskattas som tjänande syster. Mänskligt konventionellt att döma hade hon knappast gjort ett nyttigt handtag i hela sitt liv. Men hon hade ändå gjort sin insats - på ett annat plan. Genom att finnas till för barn som behövde henne. Genom att ge dem en tradition av sager och visor att bära med sig och föra vidare - ett kulturarv om man så vill. Genom att trösta för ~~KINDAN~~ stunden gjorde hon sin nuinsats. Genom att föra ett kulturarv vidare breddade hon sin insats mot framtiden.

Faster Ruth var inte duktig och inte vacker. Men hon var kreativ på sitt sätt. Hon behövs i sin tidlöshet lika bra som samhällets materiellt närande och bättre än skönhetsdrottningar och världsbästare.